BISBAT DE TORTOSA

Vida Diocesana

ANY LV ■ NÚM. 44 | 1 de novembre de 2026 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

La santedat d'allò quotidià

Estimats amics i amigues:

Potser avui ens hem creuat amb algun sant i no ens n'hem adonat. Tal vegada aquest matí, en entrar en una botiga, algú ens ha somrigut quan nosaltres amb prou feines teníem forces per fer-ho. Potser, a l'autobús, algú hagi cedit el seient a una persona gran sense que aquesta ho demanés. Pot ser que algú hagi arribat cansat a casa després d'una jornada feixuga i llarga i, abans de pensar en si mateix, hagi preguntat a qui tenia al costat: «Com estàs?». Probablement, una mare s'hagi tornat a llevar durant la nit, un malalt hagi ofert el seu dolor en silenci, un treballador hagi fet bé la seva feina sense que ningú li ho agraeixi o algú hagi perdonat una ofensa que mai no explicarà... Quants sants ens haurem trobat avui sense saber-ho?

Avui voldria aturar-me en aquesta santedat que no fa soroll: la santedat d'aquells que fan el bé quan ningú no els mira i quan ningú no els ho agraeix. Aquests gestos, aparentment invisibles, donen sentit al món, perquè no ocupen titulars, ni busquen aplaudiments, ni necessiten ser reconeguts. L'ofrena amable, el detall que es forja en silenci o la pinzellada de tendresa que es deixa caure enmig del plor revelen que, allà on Déu habita, sempre hi ha un espai per a la misericòrdia. Sants de carn i ossos que, com tu i com jo, també guarden dins seu ferides, cansaments i nits fosques, però que —enmig de tot això— li permeten a Crist esculpir les seves vides i modelar els seus cors amb el reflex compassiu del Seu. Perquè qui aprèn a estimar com Ell estima, a mirar com Ell mira, a tocar com Ell toca, a compadir-se com Ell es compadeix i a perdonar com Ell perdona, descobreix que ser sant és deixar que la pròpia vida s'assembli una mica més a la Seva.

La santedat no és una excepció dins l'Església: és la vocació profunda de cada batejat. Per això, tots els cristians «són cridats pel Senyor, cadascun en el propi camí, a aquella perfecció de santedat amb què el mateix Pare és perfecte» (*Lumen gentium*, 11). El Concili Vaticà II no es refereix solament a aquells que viuen una consagració especial o a aquells els noms dels quals vesteixen el calendari, sinó a tothom. Potser avui no ens caldrà buscar gaire lluny. Pensem en aquelles persones que formen part de la nostra vida, que viuen, treballen o són al nostre costat, i que, amb les seves petites decisions amagades, deixen que l'amor i el perdó tinguin l'última paraula.

Avui celebrem Tots Sants: els qui l'Església ha reconegut solemnement i d'altres els noms dels quals estan escrits al cor de Déu; entre ells, molts éssers estimats que han format part de les nostres vides. Mirem aquells que ja contemplen allò que nosaltres encara esperem, i demà —quan recordarem els nostres difunts— l'Església ens farà tornar la mirada cap a aquesta mateixa esperança. Obrim bé els ulls. Hi ha persones que caminen al nostre costat que, en el futur, poden ser sants. I ben segur que Déu ens convida, silenciosament, a convertir-nos nosaltres en un d'ells.

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Solemnitat de Tots Sants i la Commemoració dels Fidels Difunts

L'Església celebra l'1 de novembre la Solemnitat de Tots Sants i el dia 2 commemora els fidels difunts. La solemnitat fa homenatge als sants coneguts i als «desconeguts». Hi ha sants en tots els estats de vida i en totes les professions. Molts són cèlebres per les seves virtuts heroiques, però també hi ha milers de sants anònims, que van viure seguint a Jesús i que trobarem al cel.

En la Solemnitat de Tots Sants es recorda la comunió de l'Església pelegrina a la terra, amb els sants que gaudeixen de la Glòria celestial. La Comunió dels Sants és un dogma de fe que prové del primer segle del cristianisme. Celebra la unió espiritual de tots els cristians vius i difunts; de l'Església terrenal i celestial, com a part del Cos místic de Crist.

La segona celebració és la Commemoració dels Fidels Difunts. Es fa en memòria dels morts i també per les beneïdes ànimes del purgatori. Té el seu origen al segle X, quan sant Odiló, monjo benedictí, començà a celebrar en aquesta data una missa demanant la purificació de les ànimes dels difunts.

Però què podem fer pels fidels difunts, pels nostres éssers estimats que ja no són entre nosaltres? La millor ajuda que els podem oferir és la celebració d'una missa i pregar per ells. Ells, alhora, intercedeixen per nosaltres i ens ajuden des del cel. «Una flor sobre la seva tomba es panseix, una llàgrima sobre el seu record s'evapora, una oració per la seva ànima la rep Déu» (sant Agustí).

Hem de demanar també per les ànimes que no tenen ningú que resi per elles i, especialment, per les ànimes del purgatori. Santa Teresa de Jesús en sentia una gran compassió i pregava molt per elles.

La Solemnitat de Tots Sants i la Commemoració dels Fidels Difunts resten íntimament unides i relacionades. D'una banda, l'Església celebra i s'alegra de la intercessió dels sants, i, també plora i acompanya en el dolor les persones que pateixen la desaparició i el traspàs dels seus éssers estimats. La unió amb ells mai no s'interromp.

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

La santidad de lo cotidiano

Queridos amigos y amigas:

Quizá hoy nos hayamos cruzado con algún santo y no nos hayamos dado cuenta. Tal vez esta mañana, al entrar en una tienda, alguien nos haya sonreído cuando nosotros apenas teníamos fuerzas para hacerlo. A lo mejor en el autobús a una persona mayor le hayan cedido el asiento sin que lo pidiera. Puede que alguien haya llegado cansado a casa después de una penosa y larga jornada y, antes de pensar en sí mismo, haya preguntado a quien tenía al lado: «¿Cómo estás?». Probablemente una madre haya vuelto a levantarse durante la noche, un enfermo haya ofrecido su dolor en silencio, un trabajador haya hecho bien su tarea sin que nadie se lo agradezca o alguien haya perdonado una ofensa que jamás contará... ¿Cuántos santos nos habremos encontrado hoy sin saberlo?

Hoy querría detenerme en esa santidad que no hace ruido: la santidad de quienes hacen el bien cuando nadie mira y cuando nadie agradece. Esos gestos, aparentemente invisibles, dan sentido al mundo, porque no ocupan titulares, ni buscan aplausos, ni necesitan ser reconocidos. La ofrenda amable, el detalle que se forja en silencio o la pincelada de ternura que se deja caer en medio del llanto revelan que, donde Dios habita, siempre queda un hueco para la misericordia. Santos de carne y hueso que, como tú y como yo, también guardan dentro heridas, cansancios y noches oscuras, pero que —en medio de todo ello— le permiten a Cristo esculpir sus vidas y moldear sus corazones con el reflejo compasivo del Suyo. Porque quien aprende a amar como Él ama, a mirar como Él mira, a tocar como Él toca, a compadecerse como Él se compadece y a perdonar como Él perdona, descubre que ser santo es dejar que su vida se parezca un poco más a la Suya.

La santidad no es una excepción dentro de la Iglesia: es la vocación profunda de cada bautizado. Por ello, todos los cristianos «son llamados por el Señor, cada uno por su camino, a la perfección de aquella santidad con la que es perfecto el mismo Padre» (*Lumen gentium*, 11). El Concilio Vaticano II no se refiere solamente a quienes viven una consagración especial o a aquellos cuyos nombres visten el calendario, sino a todos. Quizá hoy no tengamos que buscar demasiado lejos. Pensemos en esas personas que forman parte de nuestra vida, que viven, trabajan o están a nuestro lado, y que, con sus pequeñas decisiones escondidas, dejan que el amor y el perdón tengan la última palabra.

Hoy celebramos a Todos los Santos: a los que la Iglesia ha reconocido solemnemente y a otros cuyos nombres están escritos en el corazón de Dios; entre ellos, muchos seres queridos que han formado parte de nuestras vidas. Miramos a quienes ya contemplan aquello que nosotros todavía esperamos, y mañana —al recordar a nuestros difuntos— la Iglesia nos hará volver la mirada hacia esa misma esperanza. Abramos bien los ojos. Hay personas que caminan a nuestro lado que, en el futuro, pueden ser santos. Y seguro que Dios nos está invitando, silenciosamente, a convertirnos nosotros en uno de ellos.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

L'Interdiocesà incorpora 22 nous seminaristes, un del Bisbat de Tortosa

El Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (SMI) ha començat el curs 2026-2027 amb la incorporació de 22 noves vocacions al sacerdoci. Un d'aquests joves, Pau Volonci, prové de la Diòcesi de Tortosa. La inauguració del curs va celebrar-se el dijous 8 d'octubre a Barcelona. L'acte va reunir els seminaristes, els formadors i els bisbes de les diòcesis que integren el Seminari, incloent-hi Mons. Sergi Gordo i Mn. Joan Guerola, rector del Seminari Diocesà de Tortosa.

La celebració va consistir en el res de les Vespres solemnes, presidides pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per a la cura i l'acompanyament del Seminari. Tot seguit, els participants van compartir un sopar de germanor.

La trobada es va viure en un ambient de joia i esperança per l'augment de les vocacions i pel fet que totes les diòcesis compten amb joves en camí de discerniment i formació. L'ampliació de la presència territorial del SMI es va valorar també com una bona notícia per a l'Església a Catalunya i un signe del despertar vocacional dels joves.

Enguany, el Seminari compta amb 64 seminaristes i ha acollit 23 nous candidats: 22 comencen el curs propedèutic, l'etapa introductòria de la formació, i un altre s'incorpora directament al quart curs. Pel que fa a les etapes formatives, 16 seminaristes estudien filosofia, 14 teologia i 12 es troben en l'etapa pastoral. Quant al Bisbat de Tortosa, hi ha quatre seminaristes i un diaca que es troba en el curs pastoral.

El bisbe Sergi i Mn. Joan Guerola amb els quatre seminaristes de la diòcesi

La inauguració dona continuïtat al camí iniciat els dies 9 i 10 de setembre, quan els seminaristes i formadors van compartir unes convivències a Veciana, a l'Anoia, per acollir els nous companys i preparar el curs amb espais de pregària i convivència.

Trobada de la Federació Catalana de Passions a Ulldecona. La Federació Catalana de Passions va celebrar, el dissabte 10 d'octubre a Ulldecona, la Trobada de les Passions de Catalunya. La jornada va reunir representants de les entitats federades per aprovar les línies de treball del 2027, intercanviar experiències i conèixer el patrimoni natural i cultural del municipi. Durant l'assemblea s'aprovaren les principals actuacions i iniciatives previstes per a la pròxima temporada, amb l'objectiu de reforçar la coordinació entre les entitats i impulsar projectes conjunts que contribueixin a preservar i difondre la tradició de les passions arreu de Catalunya.

Reunió n. 264 de la Conferència Episcopal Tarraconense. La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) va mantenir la seva 264a reunió els dies 8 i 9 d'octubre a Barcelona. El dijous 8 d'octubre, tots els bisbes van participar en la inauguració del curs 2026-2027 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, tot concelebrant en la Missa al Seminari Conciliar de Barcelona, seguida de l'acte acadèmic a l'Aula Magna. Durant la reunió de la CET, els prelats van reflexionar sobre el moment eclesial, social, polític i econòmic actual, preguntant-se com viure-ho en les diverses realitats eclesials des d'una clau de comunió, confiança i esperança.

Cloenda del 150è aniversari de la Consolació a Benicarló. El Col·legi de la Consolació de Benicarló ha clausurat els actes pel 150è aniversari de la seva fundació l'any 1876 per santa Maria Rosa Molas. Del 14 al 23 d'octubre, el saló d'actes de Caixa Benicarló acollí l'exposició «150 anys de cultura i caritat», una mostra que recollia la trajectòria, el servei i l'impacte social i educatiu de la institució en el teixit local. Finalment, el 24 d'octubre va tenir lloc el concert de cloenda, en què van participar el Club MABEL de Benicarló i les corals de Peníscola, Vinaròs i Benicarló.

SEGUEIX-NOS!

Carmelites descalces d'Amposta: «Només cal Déu per a ser feliç»

Les carmelites descalces d'Amposta van rebre la visita del bisbe Mons. Sergi Gordo el dijous 15 d'octubre. El prelat va presidir la Missa conventual al Monestir del Sagrat Cor de Jesús en la festa de Santa Teresa de Jesús. La mare Mari Ángeles de San Miguel, priora de la comunitat amposti-na, i la M. María Teresa ofereixen una aproximació a la vida de la santa d'Àvila i a l'ideal que encarnà, que segueix ben viu en l'actualitat.

Quins són els orígens de l'Orde del Carmel?

M. Mari Ángeles (M. A.): L'Orde del Carme va néixer al segle XII a Terra Santa, al mont Carmel. L'Esperit Sant va inspirar un grup d'ermitans a retirar-se a les coves d'aquesta santa muntanya, imitant el sant profeta Elies. D'ell vam aprendre la vida solitària, la cerca de Déu en el murmuri de la brisa suau i zel ardent per la glòria del Senyor en la pregària. La Santíssima Verge també ha sigut un gran pilar des del principi.

Quina importància té santa Teresa de Jesús en la història de l'orde?

M. A.: Per a les carmelites descalces, santa Teresa de Jesús és la nostra mare i fundadora. Amb la fundació del convent de Sant Josep d'Àvila el 1562, va sorgir la reforma del Carmel i van néixer les Carmelites Descalces. Sant Joan de la Creu va ser el cofundador de la reforma i el pilar espiritual del Carmel Descalç.

Santa Teresa va restaurar la regla primitiva del Carmel, tornant-nos a la clausura papal estricta, el silenci sagrat i la pobresa radical. També ella va viure una època de crisi profunda en l'Església i la societat. La seva figura es manté vigent perquè ens proposa una experiència viva que ens ajuda a mantenir els peus a la terra i els ulls al Cel, sent filles fidels de l'Església.

Com va ser la fundació del monestir d'Amposta?

M. María Teresa (M. T.): Venim del Monestir del Sagrat Cor de Jesús de Puigcerdà, fundat el 1885.

Carmelita descalça pregant davant del monument del Santíssim el Dijous Sant

«Santa Teresa va viure una època de crisi en l'Església i la societat»

El 1982, la comunitat es va traslladar a Amposta, buscant unes condicions més propícies per a preservar la nostra estricta clausura i la salut de la comunitat. Actualment, som deu germanes més una jove, Yeny Reyes, que acaba de començar l'aspirantat i que el 14 de novembre, festa de Tots els Sants de l'Orde del Carmel, entrarà al postulantat.

Com és el seu dia a dia?

M. A.: És un equilibri entre el Cel i la terra. Dediquem dues hores al dia a la pregària mental en silenci davant del sagrari. També ens reunim al cor set vegades al dia per a resar l'Ofici Diví. La Missa conventual és el centre del dia i de la nostra vida.

Treballem en estricte silenci a les nostres cel·les o tallers, fent costura, cultivant l'hort, fent brodats per encàrrec, rosaris i altres articles religiosos artesans. La recreació fraterna és l'alegria comunitària. Dediquem dues estones al dia, després del dinar i del sopar, a estar juntes.

El silenci no és simplement l'absència de soroll o de paraules, és un espai sagrat, una necessitat vital i el terreny on floreix la unió amb Déu. També tenim el dejuni i l'abstinència. No és un càstig, sinó una ofrena d'amor i una forma d'alleugerir l'ànima perquè voli més alt en la unió amb Déu.

Per què és important, per a l'Església i per al món, la seva presència contemplativa?

M. A.: La nostra vida és una bogeria d'amor que sols es comprèn des de la Creu. En una societat que ho mesura tot per l'èxit, el plaer i el soroll, el Carmel ofereix el silenci, la pobresa i l'amagament. Però precisament per això, aquest carisma és tan necessari.

És necessari per a ser el parallamps de la humanitat. Mentre el món oblida Déu, nosaltres romanem dia i nit davant el sagrari, estimant-lo pels qui no l'estimen, demanant-li perdó pels qui l'ofenen i detenint amb la nostra humil penitència el càstig que mereixen els nostres pecats i els del món sencer. Tot és gràcia de Déu, no tenim res per mèrit propi.

Som un crit silenciós que recorda que *«solo Dios basta»*, en veure'ns tancades darrere d'aquestes reixes per pròpia voluntat, renunciant a tot en la nostra vida. És el testimoni viu que Déu existeix i plena tant el cor humà que no es necessita res més per a ser feliç.

Llegeix l'entrevista completa

AGENDA

- **Dilluns 2 de novembre,** Tortosa, a les 10.00 h, Missa de difunts al cementiri presidida per Mons. Sergi Gordo.
- **Dijous 5 de novembre,** Cadena de Pregària per les Vocacions organitzada per la Conferència Episcopal Espanyola.
- **Dissabte 7 de novembre,** Seminari Diocesà de l'Assumpció, a les 10.30 h, 9a reunió del Consell Pastoral Diocesà. / Morella, a les 19.00 h, confirmacions.
- **Diumenge 8 de novembre,** Jornada de Germanor i col·lecta per l'Església diocesana. / Masdenverge, a les 12.00 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: de difunts) [Lm 3,17-26 (o bé: Rm 6,3-9) / Sl 129 / Jo 14,1-6]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ **Dimarts.** [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Urgell: ☐ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell, patró secundari de la diòcesi; sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh; els innombrables màrtirs de Saragossa.

4. ☐ **Dimecres** [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prev. cofund. dels Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. ■ **Dijous** [Fl 3,3-8a / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; santa Àngela de la Creu, vg. i fund. de les Germanetes de la Creu a Sevilla; Sant Feliu de Llobregat: beata Maria Ràfols i Bruna, rel. fund. de les Germanes de la Caritat de Santa Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí de Rovira (Vilafranca del Penedès); Urgell: ☐ Sant Martí de Porres.

6. ■ **Divendres** [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, preveres, i companys, mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Lleonard, anacoreta; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ **Dissabte** [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Lleida: ☐ Beat Francesc Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. dels Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint M. Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indoxina, nat a Xàtiva.

8. ■ **Diumenge vinent,** XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25, 1-13]. Santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618).

Tots Sants

Lectura de l'Apocalipsi de Sant Joan
(Ap 7,2-4.9-14)

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol ixent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu.» Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel. Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces. «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell.» I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén.» Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests que van vestits de blanc, ¿qui són i d'on venen?». Jo li vaig respondre: «Senyor meu, vós ho sabeu». Ell em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs.»

Salm responsorial (23)

R. *Aquests són els qui venen per veure-us de cara, Senyor.*

Lectura de la primera carta de sant Joan
(1Jn 3,1-3)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell es purifica, tal com Jesucrist és pur.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu
(Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren.

Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

Lectura del libro del Apocalipsis
(Ap 7,2-4.9-14)

Yo, Juan, vi otro ángel que subía del oriente llevando el sello del Dios vivo. Gritó con voz potente a los cuatro ángeles encargados de dañar a la tierra y al mar, diciéndoles: «No dañéis a la tierra ni al mar ni a los árboles hasta que marquemos en la frente a los siervos de nuestro Dios.» Oí también el número de los marcados, ciento cuarenta y cuatro mil, de todas las tribus de Israel. Después de esto apareció en la visión una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y gritaban con voz potente: «¡La victoria es de nuestro Dios, que está sentado en el trono, y del Cordero!» Y todos los ángeles que estaban alrededor del trono y de los ancianos y de los cuatro vivientes cayeron rostro a tierra ante el trono, y rindieron homenaje a Dios, diciendo: «Amén. La alabanza y la gloria y la sabiduría y la acción de gracias y el honor y el poder y la fuerza son de nuestro Dios, por los siglos de los siglos. Amén.» Y uno de los ancianos me dijo: «Ésos que están vestidos con vestiduras blancas ¿Quiénes son y de dónde han venido?» Yo le respondí: «Señor mío, tú lo sabrás.» Él me respondió. «Éstos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero.»

Salmo responsorial (23)

R. *Éste es el grupo que viene a tu presencia, Señor.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan
(1Jn 3,1-3)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando se manifieste, seremos semejantes a él, porque le veremos tal cual es. Todo lo que tiene esperanza en él se purifica a sí mismo, como él es puro.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo
(Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió a la montaña, se sentó, y se acercaron sus discípulos; y él se puso a hablar, enseñándoles: «Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos los que lloran, porque ellos serán consolados. Dichosos los sufridos, porque ellos heredarán la tierra. Dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedaran saciados. Dichosos los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Dichosos los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Dichosos los que trabajan por la paz, porque ellos se llamarán los Hijos de Dios. Dichosos los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Estad alegres y contentos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo.»

COMENTARI

«Vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar»

Tots sabem que la vida és una lluita entre el bé i el mal. Arriba, però, el final de la nostra vida i llavors ja hi ha la victòria definitiva. Avui, dia de Tots Sants, celebrem la victòria d'aquells que han estat fidels al Senyor fins a la mort: *Vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües.* Són tots els que han estat fidels al Senyor fins a la mort. *Cent quaranta-quatre mil* és una xifra simbòlica: la misericòrdia de Déu no pot quedar reduïda a la xifra! Tots aquests *són fills de Déu* com ens recorda la segona lectura: *Déu ens reconeix com a fills seus i ho som*. Ja ho som ara però *encara no s'ha manifestat com serem.* Però els qui recordem avui, tots els sants, tots els homes salvats (canonitzats o no), són els que ja han experimentat què vol dir ser fills de Déu. *Sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és*. És el que contemplen tots els sants: aquí hi ha tots els nostres parents, amics, coneguts, fins i tot persones desconegudes. Però aquesta fidelitat no ha estat sempre fàcil. Ja la primera lectura ens diu: *Aquests són els que venen de la gran tribulació*. L'evangeli ens indica el camí que hem de seguir i que gairebé sempre és contrari al que desitja i valora el món: *Feliços els pobres:* no buscar la riquesa; *feliços els qui estan de dol:* ens sentim solidaris amb els qui ploren; *feliços els no-violents*, que no busquen la venjança; *feliços els qui tenen fam i set de justícia:* set ardent de Déu; *feliços els compassius,* que fan seves les alegries i les penes dels seus germans; *feliços els nets de cor*, els qui són transparents, que no amaguen el que hi ha en el seu cor; *feliços els qui posen pau*, no guerra, no separació, no murs que ens allunyen dels altres; *feliços* fins i tot els *perseguits per causa meva:* són perseguits per voler ser fidels a Jesucrist i a la seva fe fins a la mort. Aquest és el camí per arribar a formar part de la immensa multitud dels salvats.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Javier Castán - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal T-547-2026 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.